

Реферат на тему: "Твір "Накануне" Тургенева"

Іван Тургенєв

Реферат

"Накануне" Тургенева

Один з найвідоміших своїх романів Іван Сергійович Тургенєв написав в 1860 році. Вслід за наступленням нової полоси в державному житті Росії. За короткий період в кілька років він пише цілий ряд геніальних романів які стали реакцією Тургенева на першу половину епохи реформ в Росії. "Рудин", (1856), "Дворянское гнездо" (1859), "Накануне" (1860), "Отцы и дети" (1862), і є цими романами. Своім всебачучим творчим оком Тургенєв уже помітив народження нової російської жінки — і, як вираження нової смуги російського життя, зробив її центром наступного суспільного роману свого: "Напередодні". Вже в заголовку його було щось символічне. Усе російське життя було тоді напередодні корінних соціально-державних змін, напередодні розриву зі старими формами і традиціями. Героїня роману, Олена — поетичне уособлення характерного для початкових років епохи реформ невизначеного прагнення до гарного і нового, без точного уявлення про це нове і гарне. Олена не віддає собі цілком ясного звіту у своїх прагненнях, але інстинктивно душа її кудись рветься: "вона чекає", по визначенню закоханого в неї художника Шубіна, у вуста якого автор уклав велику частину своїх власних коментарів до подій роману. Як молода дівчина, вона чекала, звичайно, насамперед любові. Але у виборі, що вона зробила між трьома закоханими в неї молодими людьми, яскраво позначилася психологія нової російської жінки, а символічно — новий плин російської громадськості. Як і Ліза Калитіна, Олена від природи великодушна і добра; і її з дитинства тягне до нещасливого і закинутого. Але любов її не тільки жаліслива: вона вимагає діяльної боротьби зі злом. От чому її уява так уражена зустріччю з болгариним Инсаровим, підготовляючим повстання проти турків. Нехай він у багатьох відносинах нижче і талановитого пустуна Шубіна, і іншого шанувальника Олени — вченого і благородномыслящего Берсенева, майбутнього спадкоємця Грановського; нехай він, по визначенню Шубіна, "суша", нехай у ньому "талантів ніяких, поезії німа". Але помилився бідний Шубін, коли, розібравши якості що починало збуджувати його побоювання Инсарова, він утішав себе тим, що "ці якості, слава Богу, не подобаються жінкам. Чарівності ні, шарму". Усе це було б вірно для колишньої жінки: нова російська жінка — і в особі її нове російське життя — шукала насамперед моральної чарівності і практичного здійснення ідеалів. "Звільнити свою батьківщину. Ці слова так великі, що навіть виговорити страшно", — викликає Олена у своєму щоденнику, пригадуючи сказане Инсаровим — і вибір її зроблений. Вона зневажає пристойностями, відмовляється від забезпеченого положення і йде з Инсаровим на боротьбу і може бути на смерть. Коли Инсаров передчасно умирає від

сухоти, Олена вирішує "залишитися вірної його пам'яті", залишившись вірної "справі всього його життя". Повернутися на батьківщину вона не хоче. "Повернутися в Росію", — пише вона батькам, — "навіщо? Що робити в Росії?" Дія відбувається в глуху пору реакції кінця дореформеної епохи, — і що, дійсно, було робити тоді в Росії людині з таким поривом до реального здійснення суспільних ідеалів? Зрозумів, нарешті, тепер Шубін прагнення Олени погодити слово і справа — і сумна міркує над причинами відходу Олени з Інсаровим. Звинувачує він у цьому відсутність у нас людей сильної, визначеної волі. "Немає ще в нас нікого, немає людей, куди ні подивися. Усі — або дрібнота, гризуни, гамлетики, самоїди, або темрява і глухомань підземна, або штовхачі, з порожнього в порожнє переливателі, так ціпка барабанні! Ні, якби були між нами путні люди, не пішла б від нас ця дівчина, ця чуйна душа, не вислизнула б як риба у воду!" Але роман не дарма називається "Напередодні". Коли Шубін кінчає свою елегію вигуком: "Коли ж наша прийде пора? Коли в нас народяться люди?", його співрозмовник дає йому надію на краще майбутнє, і Шубін — вірна луна авторських дум — йому вірить. "Дай термін, відповів Увар Іванович, — будуть. — Будуть? Ґрунт! Чорноземна сила! Ти сказав — будуть? Дивитися ж, я запишу ваше слово". — Всього два роки відокремлюють "Напередодні" від наступного і самого знаменитого суспільного роману Тургенєва, "Батьків і дітей"; але величезні зміни відбулися за цей короткий термін у суспільних плинах.

Над своїм твором Тургенєв працював півтора року, більшу частину з яких провів в Спаському — Литовіно, серед самотньої природи, що зовсім не виснажувала. Реакція на його роман була досить неоднозначною. Толстой розкритикував його за "сентиментальність". Взагалі після виходу роману проходить розрив Тургенєва з "Сучасником" і з Некрасовим, що навіть відкрито висміював його роман і концепцію, що викладена у ньому. Саме завдяки роману і почалася Тургенівська полеміка з Герценом. Декому він сподобався, декому ні. Крім того в романі добре описуються — національні меншини тогочасної Росії — Німці. В яких Тургенєв бачив чомусь несумісність зі своїми ідеалами.

Та попри існування великої кількості думок на дану тематику відомо одне — роман став своєрідним пророцтвом про те, що мусить з'явитись людина, що виведе Росію з того становища, можливо навіть радикальними кроками.